

ARQUEBISBE**CARTA DOMINICAL****352. L'OREIG SUAU DE L'ESPERIT**

27 de setembre de 2026

En la vida de l'Església esdevé més habitual que la presència de l'Esperit sigui silenciosa i discreta, i es deixi sentir com un oreig suau, delicat i persistent, o com *«el murmurí d'un ventijol suau», com trobem escrit en l'experiència profètica d'Elies a la muntanya de l'Horeb (1Re 19,12). Doncs bé, aquesta experiència inspira profundament el títol d'una nova exhortació pastoral que ofereixo a tots els diocesans: L'oreig suau de l'Esperit. No es tracta només d'una expressió poètica o simbòlica, sinó d'una clau de lectura espiritual i eclesial que pot ajudar a comprendre la vida de l'Església en el nostre context històric i pastoral. Aquesta presència discreta i profunda de l'Esperit és el que hem pogut palpar en la recent visita pastoral del papa Lleó XIV a les nostres terres. El seu to suau i pausat no ha estat un signe d'inacció, sinó, al contrari, de reflexió assossegada i de contemplació profunda de la nostra realitat pastoral, a la llum de l'Esperit.*

L'arxidiòcesi de Tarragona, hereva d'una tradició apostòlica i martirial gairebé bimil·lenària, viu avui els desafiaments propis de la nostra societat, amb una necessitat urgent de renovar l'anunci de l'Evangeli. Enmig d'aquest escenari complex, l'Esperit continua actuant. El seu oreig suau suscita inquietuds, processos de renovació, noves sensibilitats pastorals i un desig sincer de fidelitat a Jesucrist i a la missió confiada a l'Església.

La nova exhortació pastoral vol situar-se precisament en un horitzó de discerniment. La seva reflexió neix de la convicció que l'Església no viu únicament de l'enyorança del passat ni de la simple gestió del present, sinó de la capacitat d'escoltar allò que l'Esperit diu a les comunitats cristianes (cf. Ap 2-3). Per això, el recorregut que en ella es presenta parteix de dues grans fites eclesials que han marcat profundament la vida de l'Església contemporània i, de manera particular, la de les diòcesis amb seu a Catalunya: el Concili Vaticà II i el Concili provincial Tarraconense de 1995.

Però no ens limitem a una aproximació històrica o doctrinal dels dos concilis, sinó que, precisament, sota la seva llum, l'Esperit continua obrint perspectives pastorals concretes, com les següents: la centralitat de la vocació en una Església tota ella vocacional; el catecumenat i el baptisme d'adults com a acció evangelitzadora; la formació sòlida i permanent per a tot batejat; el foment d'una veritable experiència

de diocesania; la progressiva aplicació de l'Acció Catòlica General com a escola de vida i de missió; la implementació progressiva de laics i laiques amb missió pastoral com a intuïció eclesiològica. Naturalment, aquestes propostes hauran de ser implementades sense obviar que la sinodalitat ha d'esdevenir com una mena d'eix transversal del fer i de l'actuar de la comunitat eclesial.

Que aquesta nova carta o exhortació pastoral, que serà presentada dissabte vinent al Seminari, en el marc de l'enviament pastoral, sigui una invitació al discerniment, a l'escolta de l'Esperit i a l'esperança. Que l'oreig suau de l'Esperit ens porti a una Església més missionera, més fraternal i més fidel a l'Evangelí de Jesucrist.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat